

bære, siden Kolonialloven traadte i Kraft, og som ellers anses for at være en almindelig Statsudgift, er Lønningen af de af Kongen udnævnte Embedsmænd og deres Pensionering. Den Sum, som i det sidste Aar, 1877—78, er medgaaet dertil, udgjør for St. Croix's Vedkommende omtrent 55,000 Dollars. Jeg tror, at disse Tal ville være tilstrækkelige til at vise, at det ikke er ubetydelige Byrder, man ved Kolonialloven af 1863 har lagt paa Denne, Byrder, som ellers overalt bæres umiddelbart af Staten. Flere ærede Talere — jeg kunde sige alle de ærede Talere paa een nær — have beklaget de slette Resultater af den Hjælp, som hidtil er ydet, og have udtalt mere eller mindre bestemt Tvivl om Nytten af at bringe yderligere Hjælp paa samme Maade som hidtil; men det er ikke endnu forsøgt af noget af de ærede Medlemmer, der have udtalt sig enten absolut eller delvis mod at yde Hjælp, at udtale, hvad der skulde gøres, naar paa Grund af, at en saadan Hjælp udebliver, Sukkerdyrkingen paa St. Croix standser. Det ærede Medlem for Sørs Amts 3die Valgtreds (Lauber) har meget bestemt og med stor Styrke udtalt sig imod at sende flere Penge over Atlanterhavet. Det turde dog hende, at der vilde komme til at gaa fuldt saa mange danske Penge derover, dersom man ikke paa en eller anden Maade sætter St. Croix i Stand til at fortsætte Sukkerdyrkingen, som er det eneste Substitutionsmiddel for Kolonien. Jeg kan dog ikke tro, at det kan være det ærede Medlems Mening, at Sagen vilde være flaret derved, at man strøg Dammebroget paa Den og kaldte de danske Embedsmænd tilbage derfra, og saa tørrigt lod Den seile sin egen Sø derovre blandt Antillerne. Og dersom det ikke er det ærede Medlems Mening, ser jeg ikke rettere end, at, naar Kolonialkassen har ophørt at arbejde, hvad den selvfølgelig gjør i det samme Arbeid, dens Indtægtskilde stopper, maa det blive den danske Statskasss, som umiddelbart udbræder Udgifterne for at opretholde Ordenen paa Den og for at bevare den danske Stats Ærhedsret. Det ærede Medlem kan jo umulig mene, at Danmark kunde abandonnere Den St. Croix og overlade den til hvem, der vil tage den i Besiddelse, ja mulig endog overlade til den Befolkning, hvis større Del han betegner som halvild, selv at ordne sin fremtidige statsretlige Stilling. Det forekommer mig utvivlsomt, at det mest vilde stemme med god Økonomi i dette Dilemma at søge at redde, hvad reddes kan, i Stedet for ved at

unddrage Den sin Hjælp at se det Hele styrte sammen i økonomisk Forstand. Jeg har allerede ved Fremsettelsen af Lovforslaget gjort opmærksom paa, at alene den for Liden paa Den værende Sukkerafgrøde har en Værdi, som flere Gange overstiger det, der udfordres som Hjælp, for at Øjsten kan indvindes. Jeg bemærkede den Gang, at Øjsten lavt anslaaet var 5 Mill. Kr. værd. De nærmere Beregninger, som jeg har ladet foretage i saa Henseende, gaaende ud fra, at der kan antages at være mindst 20,000 Fade Sukker ivente af den Øst, som staar paa Markerne, føre til det Resultat, at Værdien sandsynligvis endog saa vil være betydelig ud over disse 5 Mill. Kr. værd. Efter alle Beregninger maa man antage, at den Øst, der nu staar paa St. Croix, er en af de rigeste, som Den har kjendt i lange Tider. Den sidste rige Øst paa St. Croix var i 1871 og gav 17,000 Fade Sukker. Tager man denne til Udgangspunkt, og lægger man hertil herved en Treiedel af dette Aars Øst, som endnu staar og kan anslaaes til 5,000 Fade, vil altsaa den Øst, der her er Tale om, komme til at udgjøre ialt omtrent 22,000 Fade, idet det jo vil være $1\frac{1}{3}$ Aars Øst, det gjælder om at forarbejde. I 1847 havde Den det næstsidste meget rige Aar; da var Øjsten 20,000 Fade, og det var blot et Aars Øst. Alt man efter de mange Skuffelser, som man har lidt i sine Beregninger med Hensyn til St. Croix's Evne til at kunne betale tilbage, hvad man har laant den, stiller sig noget tvivlende med Hensyn til Fremtiden, kan jeg kun finde ganske naturligt; men naar man udtaler saa bestemt, at de Penge, der nu sendes ud som Laan, i Virkeligheden maatte betragtes som en Gave, der aldrig kunde ventes tilbagebetalt, tror jeg rigtignok, at man gaar meget for vidt. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at Forskjellen mellem en god Øst og en slet Øst er langt større derovre end herhjemme; thi naar en rig Øst kan naae op til 20,000 Fade, har man desovære kjendt Aar og det desvære meget nærliggende Aar, i hvilke Øjsten ikke engang har naaet op til 5,000 Fade, og man har endda levet, om end rigtignok noget slet. Forskjellen mellem en slet og en god Øst derovre kan altsaa variere fra een til fire. Dersom noget Dignende ramte her hjemme, at vi i et eller flere Aar maatte nydes med en Øst, som kun var $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{3}$ eller selv kun Halvdelen af en Middelhøst, gad jeg vide, hvorledes de økonomiske Forhold vilde stille sig her. Men netop